

N:o 88.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 13 Maj 1869.

— hos Andra Kammaren den 13 — — —

*Riksdagens underdåniga Skrifvelse, angående tillägg till 15**Kap. 2 § Rättegångs-balken, i fråga om fullmäktigskap.*

(Lag-Utskottets Utlåtande N:o 39.)

S. A. K.

De olägenheter, som härflyta deraf, att i de särskilda orterna ej finnas kända personer, till hvilka parter och rättsökande med tillförsigt kunna vända sig i sina rättsangelägenheter, hafva ofta öfverklagats och blifva med en tilltagande utveckling af handel och rörelse allt mera kännbara. Särskildt må i afseende härå erinras, att då för omkring tio år sedan hos Sveriges Riksdag och Norges Storting fråga förevar om antagande af en för begge rikena lika lag angående verkställighet i det ena riket af domar och utslag, meddelade i det andra, det härom utarbetade förslag bifölls i Sverige, men afslogs i Norge hufvudsakligen på den grund, att tillgång på sakförare här i landet icke funnes för de Norrmän, som deraf kunde vara i behof. Enligt Riksdagens åsigt kunde oförmälda olägenheter i någon mån afhjelpas genom en bestämd föreskrift för domstolarne att, på sätt redan gällande lag i 15 Kap. 2 § Rättegångs-balken antyder, hvar för sitt område bemyndiga vissa personer att der låta allmänligen bruka sig såsom fullmäktige. Ett sådant bemyndigande innebure endast en anvisning på lämpliga personer, till hvilka parterne kunde anförtro sina angelägenheter; det upphäfdde ej rättigheten för part att sjelf utföra sin talan eller dertill välja annat tjenligt ombud.

Då det bör vara domstolen obetaget att lemna ifrågavarande uppdrag äfven till personer boende utom jurisdiktionen, torde med säkerhet kunna antagas, att brist ej skall uppstå på någorlunda lämpliga personer, hvilka äro villiga att, utan lön af det allmänna, åtaga sig uppdraget, helst det ökade förtroende, som deraf är att påräkna, bör medföra tillräckligt stora fördelar, för att uppväga den dermed förknippade skyldigheten att utan betalning biträda de fattiga, då domaren det pålägger.

Deraf att en person bemyndigas att allmänneligen biträda med rättgångssakers utförande lärer ej kunna härledas skyldighet för honom att ovilkorligen åtaga sig hvarje sak, som honom anförtros. Detta torde så mycket heldre böra få i hvarje särskildt fall bero på aftal vederbörande emellan, som det är parten obetaget att välja ombud äfven bland andra än de allmänna sakförarne. Dessa äro följaktligen icke att betrakta såsom offentliga tjänstemän; och beträffande sättet för deras afsättning och de skäl, som dertill må föränleda, anser Riksdagen, att erforderliga föreskrifter finnas meddelade i Kongl. Brevet den 27 Maj 1801.

För åsyftade ändamålets vinnande är det, enligt Riksdagens åsigt, ej nog dermed, att allmänna sakförare anställas. Dertill erfordras ock, att allmänheten erhåller kännedom om deras namn och adresser, hvilket torde kunna ske antingen derigenom, att de upptagas i statskalendern, eller på annat lämpligt sätt.

På grund häraf, och till följd af gjord framställning i ämnet, har Riksdagen för sin del beslutat en författning, så lydande:

“Såsom tillägg till hvad lagen i 15 Kap. Rättegångs-balken angående laga fullmäktig innehåller, förordnas som följer:

Vid hvarje allmän domstol skola minst två skicklige män bemyndigas att såsom fullmäktige tillhandagå parter, som dem anlita. Dessa fullmäktige skola nämnas, vid Hofrätt och Underrätt af Rätten sjelf och vid Högsta Domstolen af Konungens Nedre Justitie-revision.“

Så vida detta lagförslag vinner Eders Kongl. Maj:ts nådiga godkännande, får Riksdagen i underdånighet anhålla, att Eders Kongl. Maj:t täcktes i nåder meddela erforderliga föreskrifter, i ändamål att ifrågavarande sakförares namn och adresser må komma till allmänhetens kännedom.

Riksdagen framhärdar etc.

Stockholm den 13 Maj 1869.